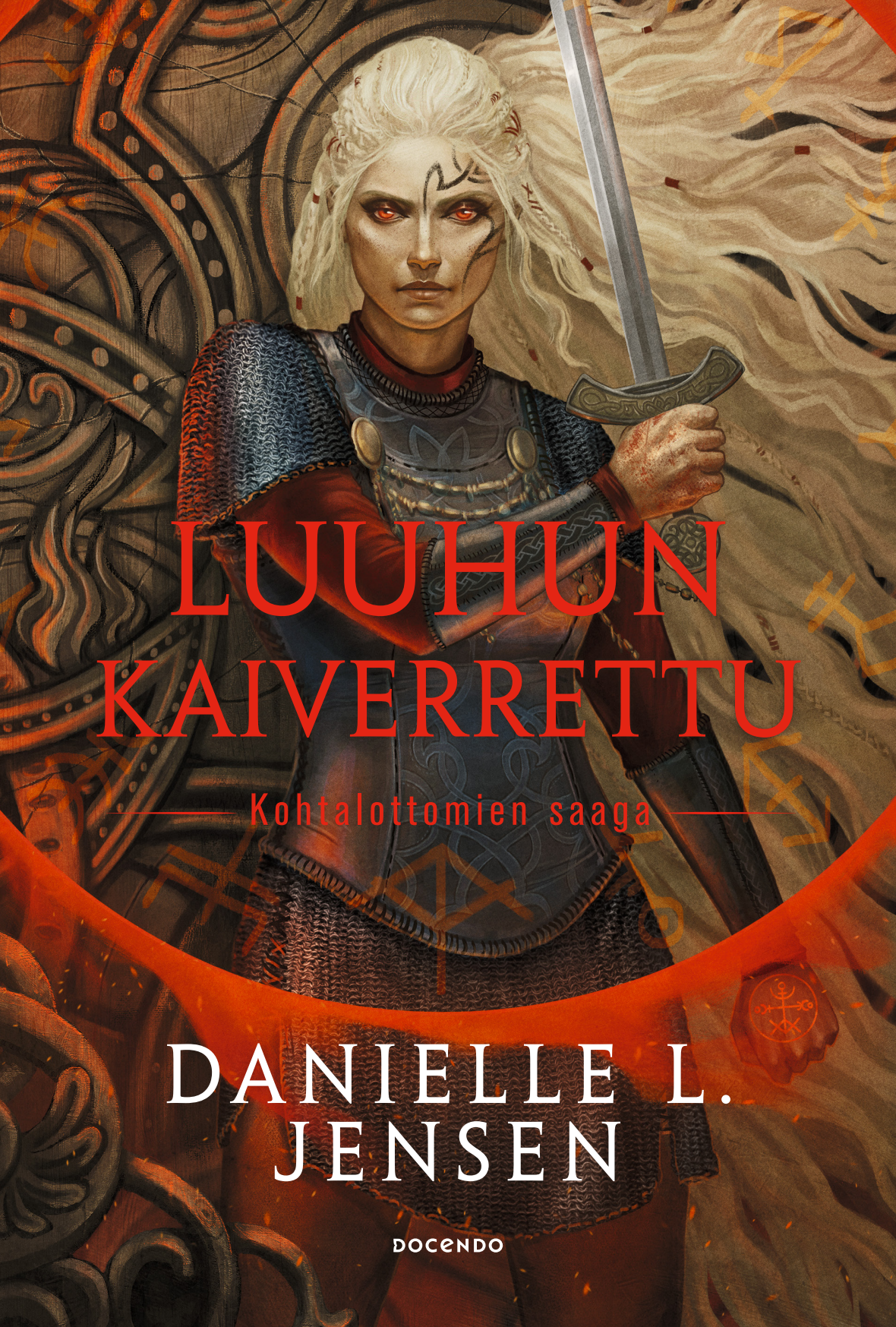

LUUHUN KAIVERRETTU

Kohtalottomien saaga

DANIELLE L.
JENSEN

DOCENDO

Luuhun kaiverrettu

DANIELLE L.
JENSEN

LUUHUN
KAIVERRETTU

Kohtalottomien
saagan
toinen kirja

Englannin kielestä suomentanut Ronja Erkko

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuperäisteos

A Curse Carved in Bone: The Saga of the Unfated, Book 2

Copyright © 2025 by Danielle L. Jensen

All rights reserved.

Published in the United States by Del Rey, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York.

Suomenkielinen laitos

© Docendo, 2026

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

www.docendo.fi

Suomennos: Ronja Erkko

Kansi ja suojapaperi: Ella Laytham

Kannen kuvitus: Eleonor Piteira

Kirjailijan kuva: Katherine Calnan Photography

Suomenkielisen laitoksen graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-261-6

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

NOFFAN naisille!

Myrsky iski varoittamatta. Se hyökkäsi pitkäveneeseen kimp-puun ja heitti meidät kivikkoiselta rannalta sellaisella voimalla, että itse jumalten täytyi haluta estää meitä ylittämästä salmea. Nordlandilaiset kamppailivat pauhaavia aaltoja vastaan, ja kylmyys haihdutti nopeasti kaikki mielikuvani meriä ylittävien ryöstöretkien loistosta. Märkyydelläkin oli osansa. Mutta ennen kaikkea loistoa himmensi loputon oksentelu.

Minä kestin merenkulkua enkä oksennellut, mutta melkein kaikki muut, myös Haraldin huputetut orjat, täyttivät laivan kantta vatsojensa sisällöllä. Oli parempi kahlata oksennuksessa kuin nojautua yli laidan ja antautua sille riskille, että joutuisi raivoavan meren pois pyyhkäisemäksi.

”Mikä pettymys onkaan edessä”, kiljuin ukkosen ja riehuvien aaltojen yli, ”jos hukumme kaikki mereen ja olet juonitellut ja vehkeillyt aivan turhaan!”

Kaikki aluksella tuijottivat minua vihaisesti. Toran mulkaisu ei tosin ollut kovin uhkaava, sillä kesken kaiken hänen suustaan ryöpsähti oksennus. Nauroin ja nojauduin runkoa vasten, missä istuin taikuudellani kylästäetyn hylkeennahan alla, jonka läpi vesiroiskeet eivät imeytyneet. ”Tai ehkä kuolema Njordin käsissä on liian kunniakas, ja vedätte viimeisen

henkäyksenne oksennettuanne sisuskalunne ulos. Olen kuullut loiste-
laia tarinoita nordlandilaisten hurjuudesta, mutta tämä on säälittävää.”

”Eikö hän koskaan ole hiljaa?” Harald ärähti Björnille. Vellovat aallot
olivat saada Nordlandin kuninkaankin itsehillinnän pettämään. Hymyi-
lin hänelle säteilevästi, ja vastaukseksi sain mulkaisun.

Björn vain kumartui aironsa ylle. Aallot eivät ikävä kyllä vaikuttaneet
häneen. Jos joku ansaitsi maistaa oksennuksen hapanta poltetta, niin hän
ja hänen valehteleva kielensä.

”Et tule saamaan rauhaa, isä”, Björn vastasi lopulta selkälihakset tui-
kaa vasten pingottuen, kun hän souti kaikin voimin. ”Muistutan silti,
että langetit itse hänen vihansa yllesi.”

Haraldin leukapielet kiristyivät. Hän ei kuitenkaan vastannut, vaan
nojautui omaa airoaan vasten laihat käsivarret ponnistellen. Jopa Nordlandin
kuninkaan oli soudettava tämän painajaisen läpi, sillä tuuliajolle joutumisen
välttämiseksi tarvittiin kaikkien voimia. Pohjoissalmi oli tunnetusti hengen-
vaarallinen, eikä Njordin valtakunta välittänyt kuninkaiden mahdista.

Eikä liioin jumalten lapsista.

Aalto vyöryi pitkäveneeseen yli ja vesi pieksi kasvojani. Pelko kohosi
kurkkuuni, sillä hyinen vesi teki hengittämisestä mahdotonta. Alus kal-
listui ja liukui alas maininkien väliin, ja mustat syvyudet kurottuivat
minua kohti. Tarrauduin kaikkiin mahdollisiin kädensijoihin, kynteni
raapivat puuta ja korvani soivat otteensa menettäneiden orjien kirku-
nasta. Putoaminen merkitsi kuolemaa, sillä meri ei tuntenut armoa.

Silti pelkoni hiipui kaipaukseksi, kun tuijotin synkkää vettä. Sen kuis-
kimat sanat lupasivat helpotusta sydäntäni raastavaan suruun. Raivoon,
joka sieluani kalvoi. Yksinäisyyteen, joka teki sisimpäni ontoksi, sillä
olin menettänyt kaiken minulle tärkeän, mukaan lukien tarkoitukseni.

Meri kurotti minua kohti, ja hellitin otettani. Särkynyt sydämeni
kaipasi hengähdystaukoa. Se halusi vetäytyä *alas alas alas* pimeyteen.

Mutta kiristin taas otettani, kun Hella kuiskasi päässäni: *Miksi luovut-
taa, kun sinulla on valta lunastaa takaisin kaikki, mikä sinulle kuuluu? Valta
lunastaa takaisin kaikki, mikä sinulta on anastettu?*

Minulla ei ole sellaista valtaa.

Hän nauroi pehmeästi ja kuitenkin kovaa, kuin ukkosen jyrinä kal-loni sisällä. *Olet kuoleman valtiatar, tytär. Kaikki, jotka hengittävät, pelkäävät valtaasi.*

En halua olla pelätty.

Mieleeni kohosi hymy, jossa oli puolet kaartuvia huulia ja puolet paljasta luuta. Näky sai sydämeni läpättämään, vaikka hänen sanansa saivatkin käteni tuntumaan jäältä. *Pelko on ase, jolla saavutat haluamasi.*

Pitkävene oikaisi itsensä eikä ollut enää vaarassa upota.

Pyyhin suolan silmistäni tietämättä, oliko se peräisin kyynelistä vai merivedestä. Tiesin vain, ettei pauhaavalla sykkeelläni ollut mitään tekemistä kuoleman läheisyyden kanssa.

Pelko on ase, jolla saavutat haluamasi.

Mitä minä halusin?

En tiennyt, mutta tunteet kalvoivat sisuksiani ja niiden oli saatava purkautua. Katseeni kiinnittyi merivettä oksentavaan Steinunniin ja huusin: ”Sävellätkö laulun tästä merimatkastasta, skaldi? Sen nimeksi voisi tulla Merisairaiden saaga. Tai kenties Kuvottava kertomus. Ei... Satu pitkästä syljestä!”

”Ole vaiti!” Skade kirkui airopaikaltaan, helakanpunainen tukka kasvoille liimautuneena. ”Lopeta metelöinti, senkin määkivä ämmä!”

”Entä jos en?” Nauroin villisti, kun Skade sysäsi aironsa viereiselle orjalle ja hänen käsiinsä ilmestyi kultainen, kimalteleva jousi. Samalla aseella hän oli tappanut äitini. ”Ammutko minut? Heitätkö minut yli laidan?”

Hän kohotti jousensa ja asetti siihen tappavan vihreän nuolen, joka ei koskaan ampunut ohi.

”Anna mennä!” Rääkäisy repi kurkkuani. En tahtonut tulla ammutuksi vaan halusin hänen tuntevan samaa päättämättömyyttä, joka kalvoi omaa sieluani. ”Olen tosissani, sen kun ammut!”

Skade vain jännitti jousen kimmeltävät siniset silmät täynnä tunteita – mutta päättämättömyyttä niissä ei ollut.

Suuni kuivui kun tajusin äkkiä, että olin tapattanut itseni uhoamisellani. Sitten metsästäjättären ase katosi ja Harald ärähti, että tämän olisi hillittävä itsensä tai kärsittävä seuraukset.

En välittänyt siitä, että nauruni kuulosti mielipuoliselta, koska se oli varmasti nyhkytystä parempaa, ja ulvoin: ”Te kaikki uhrasitte niin paljon siepataksenne minut, että voin arvatenkin sanoa mitä haluan ettekä voi muuta kuin kuunnella! Teillä ei ole muuta vaihtoehtoa kuin kestää sanani. Ettekö vain halunneetkin minut? Nyt olette *helvetti soikoon* saaneet minut, joten nauttikaa! Maistelkaa työnne hedelmiä!”

Skade syöksyi minua kohti pienet nyrkit pystyssä.

Vaikka juuri tätä olin kerjännyt, hän yllätti minut silti. Hänen nyrkinsä osui poskeeni ja iski minut taaksepäin. Pääni jysähti mastoon ja näin tähtiä, kun Skaden kädet kurottivat kohti kurkkuani.

”Sinut pitäisi lopettaa”, hän räähkyi vasten kasvojani. ”Olet vitsaus, Hellan lapsi!”

Nykäisin polveni ylös ja potkaisin sen hänen jalkoväliinsä. Hän kirjautti muttei päästänyt irti, vaan puristi yhä hellittämättä kurkkuani.

Sitten Björn tarttui Skadea vyötäisiltä. Hän repi Skaden irti minusta, mutta tämä vain purki vihansa Björniin ja kaikki muuttui sekasorrokseksi.

Orjat perääntyivät, kun pari törmäsi heihin. Pitkävene natisi, kääntyi sivuttain ja sukelsi aallon vyöryyn. Vesi syöksähti päälleni painavana ja armottomana. Kaikki kallistui, ja minä pyörin ympäri. Näkökenttäni täyttyi puusta, aalloista ja tummuneesta taivaasta.

Sitten joku tarttui ranteisiini. Björnin iho oli kuuma, kun hän painoi minut aluksen pohjalle. ”Yritätkö tapattaa meidät kaikki?”

”Kyllä!” minä kiljuin, kun muut ponnistelivat airojen kanssa. ”Juuri sitä minä yritän!”

”Jos kuolet, et saa koskaan vastauksiasi!” Hän piteli minua aloillaan ja painoi minua alas, kun rimpuilin ja yritin potkaista häntä kiveksille. ”Et saa koskaan tietää totuutta!”

”Älä sinä puhu minulle totuudesta!”

Polviani välttääkseen hän pakotti itsensä jalkojeni väliin ja painoi lantionsa omaani vasten. Tahtomattani mieleeni tulvahtivat muistot meistä luolassa, kun onni oli vielä tuntunut mahdolliselta. Muistot hänen huu-
listaan omillani, käsistään vartalollani ja kalustaan syvällä sisälläni, kun hän otti minut omakseen. Petturimainen haluni hukutti pelon ja järjen
alleen välittämättä siitä että mies, jota himoitsin, oli viholliseni.

Vain raivolla oli voimaa ajaa *halu* pois, joten hamuilin vihaani ja päästin valloilleen kaiken sen julmuuden, joka sydämeni tuskasta oli syntynyt. Kiedoin jalkani Björnin vyötäisille, hieroin lanteitani häntä vasten ja lausuin pilkallisesti: ”Saatko totuudelta tätä?”

Hän tiukensi otettaan ranteistani pitkäveneeseen heilahtaessa rajusti. Kai-
voin kenkäni kantapään hänen selkäänsä, kun tunsin hänen painautuvan minua vasten. ”Saatko totuudelta vastineeksi sievän Freiasi, jonka otat vaimoksesi?”

Kohotin päätäni ja suutelin häntä. Purin hänen alahuultaan niin kovaa, että hän kavahti kauemmas. ”Jonka kanssa voit alkaa viljellä maata? Saada kauniita, aivan äitinsä näköisiä tyttäriä? Takaako totuus, että vanhenet hänen sylissään?”

Sinkosin takaisin Björnin kasvoille ne haaveet, joita hän oli minulle luolassa maalaillut, ja raivoni nautti nähdessään tuskan välähtävän hänen silmissään, sillä halusin häneen koskevan yhtä paljon kuin minuunkin. ”Ei ole olemassa totuutta, joka toisi minut takaisin luoksesi, sillä sinä olet valehtelija. Petturi. Helvetin pelkuri, joka ei ansaitse nähdä Valhallaa!”

”Kuvittelet tietäväsi kaiken, Freia”, hän vastasi. ”Mutta et tiedä mitään.”

Sylkäisin hänen kasvoilleen. ”Tiedän, että vihaan sinua viimeiseen hengenvetooni saakka, Björn. Siinä sinulle jotain.”

”Sen kun vihaat minua sydämesi kyllyydestä.” Hän päästi ranteeni irti. ”Mutta viimeistä hengenvetoasi ei vedetä tänään, Tulisyntyinen.”

Katselin, miten hän palasi airojen luo ja liittyi ponnisteluihin luotsata pitkävene myrskyn läpi.

”Kaikkien isä näkee kaiken, mikä on mennyt, ja kaiken, minkä nornat ovat kertoneet tapahtuvaksi.” Harald oli lopettanut soutamisen ja hänen

harmaat silmänsä lukkiutuivat omiini. ”Saga on Odinin lapsi ja tieto on hänen lahjansa. Muilla näkijöillä saattaa olla vastauksia, mutta Saga näyttää olevan sidottu sinun kohtaloosi. Kenties Odin näyttää hänelle ne totuudet, joita niin kipeästi kaipaavat.” Vastausta odottamatta Harald kääntyi jälleen eteenpäin, lihakset soutamisesta jännittyneinä.

Vihani laantui hitaasti, ja haihtuessaan se jätti minut ontoksi. Kallistin päätäni taaksepäin, tuijotin mustunutta taivasta ja pyörteileviä pilviä, joiden lomassa salamat tanssivat. Mitä antaisinkaan siitä, että minulla olisi kohtalo. Siitä, että korkeammat voimat olisivat ennalta päättäneet elämäni kulun niin, että kaiken tekemäni, kaiken sanomani ja haluamani voisi panna heidän syykseen.

Mutta ne kaksi pisaraa jumalan verta jotka suonissani virtasivat, toinen Hlinin ja toinen Hellan, merkitsivät, että olin vastuussa kaikesta kylvämästäni. Tappioista ja onnistumisista. Painajaisista ja haaveista. Vihasta ja rakkaudesta.

Mitä minä halusin?

Kysymys poltti sieluani, sillä minun oli saatava vastaus. Minun oli saatava tarkoitus, joka vetäisi minua eteenpäin. Jos pysyisin aloillani, sellaisena kuin olin, polttaisin itseni tuhkaksi sisältäpäin.

Haluan totuuden.

Halusin kuulla Sagan huulilta hänen ennustamansa tulevaisuuden, sillä Odinin lapset eivät valehdelleet. Halusin kuulla tarinan siitä, mitä hänen ja Snorrin välillä oli tapahtunut. Halusin vastauksia siihen, oliko Harald niin suuri roisto kuin minut oli kasvatettu uskomaan.

Mutta ennen kaikkea minun oli saatava vastaus siihen, kuka minä olin.

Nousin kontilleni ja ryömin, kunnes löysin paikan käsivarsistaan kauttaaltaan tatuoidun orjan vierestä. Tartuin airoon, keskitin voimani ja kiinnitin katseeni Nordlandin kivikkoiseen rannikkoon. Tuulet tyynnyivät ja meri alkoi lientyä. Olin varma, että jos nornat katselivat, he pelkäsivät luomansa tulevaisuuden puolesta.

Sillä minä olin Freia Tulisyntyinen. Hlinin tytär. Hellan tytär.

Ja minä kutoisin oman kohtaloni.

Taivas hohti kirkkaana yläpuolellamme, kun työnsimme pitkä-
veneeseen rannalle. Kehoni jokaista lihasta pakotti, ja syyllisyyttä
tuntematta jätin Haraldin orjat tyhjentämään alusta astelles-
sani maalle, joka tuntui kodilta enemmän kuin mikään muu. Olimme
rantaautuneet Stormnesiin, töröttävälle maakaistaleelle salmella, jolta
kirkkaana päivänä saattoi nähdä Skalandiin saakka. Ranta oli kapea ja
kivikkoinen, ja sen takana kohosivat tiheän metsän peittämät vuoret,
joiden huiput olivat yhä lumesta valkeat.

Polvistuin, kouraisin käteeni karkeaa hiekkaa ja puristin sen tiukasti
nyrkkiini. Vaikka kirosinkin kohtaloani, joka oli tuonut minut takaisin
tänne, Nordland tuntui hyvältä.

”Kohtalo ei saa sinusta otetta, Björn”, ohitseni rannalla kävelevä
Harald muistutti. Kuten niin usein, hän vaikutti tietävän ajatukseni.
”Olet kohtaloton. Se tarkoittaa, että valitsit tämän polun, vaikkeet kenties
tiennytään, minne se johtaisi.”

En ollut koskaan tahtonut liiaksi pohtia kohtalottomien voimaa
muuttaa tulevaisuuden kulkua, sillä sitä ei voitu todistaa. Ei ollut mitään
keinoa tietää, oliko valinta punonut nornien kutomat langat toisen-
laiseksi kuvioksi vai olinko toiminut juuri kuten he ennustivat. Viime

päivinä olin tehnyt kaikkeni vapauttaakseni Freian heiltä, jotka aikoivat tappa hänet tai käyttää häntä omien päämääriensä edistämiseen, mutta olin onnistunut vain siirtämään hänen hallintansa kuninkaalta toiselle.

”Olemme täällä sinun takiasi, isä.”

Harald vain heitti minuun tietävän katseen ja jatkoi kulkuaan rannan poikki puiden lomaan.

Hän kiistatta *tiesi*, että kun Freia oli saanut tietää petollisuudestani ja suunnitelmani hänen sieppaamiseksi olivat siksi kariutuneet, olin toivonut, että totuus saisi hänet antamaan valheeni anteeksi. Olin toivonut, että tuo kiusoitteleva häivä epätoivoisesti tavoittelemastani tulevaisuudesta voisi olla jälleen minun, kunhan Freia vain ymmärtäisi, miksi olin tekoni tehnyt. Mutta tuo toivo oli miehen toivoa, jolla oli näädänpaskaa aivojen tilalla, sillä mikään *totuus* ei kesyttäisi sitä kihisevää raivoa, joka paloi minun Freiani sydämessä.

Ei hän enää sinun ole, järki kuiskasi, vaikka ahnas sydämeni kirkuikin hänen kuuluvan minulle päivien loppuun saakka.

Viskasin hiekan kourastani, nousin seisomaan ja seurasin Haraldia puiden lomaan. Ilma oli koleampi kuin Skalandissa, ja mätänevän merilevän lemu sekoittui mäntyjen kirpeään tuoksuun. Sammaleinen maa tuntui kimmoisalta saappaideni alla. Tuuli ravisteli puiden latvoja ja metsä raikui lintujen laulusta sekä pikkuisten olentojen kipityksestä. Paikka oli kesytön. Vaikka kesät olivatkin kyllin leppeitä, harvalla oli sisua kestää Nordlandin julmia talvia.

Mies, jota olin kutsunut isäkseni suurimman osan elämäni, löysi mieleisensä kiven ja istui alas. Harald riisui saappaansa, ravisteli niistä hiekan ja heitti ne sitten syrjään. Katselin ääneti, miten hän riisui tunkansa ja väänsi merivettä ryvettyneestä kankaasta, kalpea iho hienoisesti kylmästä sinertäen. Hän oli hoikempi kuin muistin, ja iän merkit erotuivat ryppyinä hänen silmäkulmissaan sekä harmaina suortuvina hänen kullanruskeassa tukassaan. Hän oli vain ihminen, vaikka toisinaan Skalandissa ollessani olinkin sen unohtanut, sillä Snorri oli luonut hänestä kuvan yliluonnolliseen kavaluuteen kykenevänä olentona.

Nordlandissa Harald oli pelastaja. Vapahtaja ja sorrettujen puolustaja. Olin nähnyt hänen hyvät tekonsa omin silmin. Olin hänelle henkeni velkaa, kuten niin moni muukin, joka häntä palveli. Hän ei silti ollut sen enempää sankari kuin roistokaan. Hän oli vain ihminen, eikä ihminen ollut valinnoissaan koskaan täysin epäitsekäs – etenkin jos oli aloittanut vähäisenä jaarlina ja taistellut tiensä kuninkaaksi.

”Kuulostat taas skalandilaiselta.” Harald huokaisi ja väänsi jälleen tunikaansa niin, että vesipisarat putoilivat sammalelle. ”Se muistuttaa minua ajasta, jolloin Saga pakeni Nordlandiin kanssasi ja sinä hourailit palovammojen aiheuttamissa tuskissa. Olit pelkkä poikanen etkä silti itkenyt, vanhoit vain kostavasi Snorrille. Ellei äitisi olisi estänyt meitä, sinä ja minä olisimme ylittäneet salmen ja yhdessä saattaneet Snorrin hautaansa. Halusin Snorrin kuolevan enemmän kuin olen koskaan mitään halunnut, ja silti Saga aneli minua pidättämään kättäni. Hänen tahtonsa on aina ollut lakini, mutta nyt toivon, että olisin pitänyt pääni.”

”Minä muistan.” Kuulin Skalandin äänessäni, mutta en kyennyt karistamaan tuota murretta ilman keskittyneitä ponnistuksia. Olin omaksunut sen yrittäessäni sulautua paremmin Halsariin ja saadakseni skalandilaiset unohtamaan, että olin ollut vuosia poissa, mutta se ei ollut toiminut. Olin aina ollut ulkopuolinen. Aina nordlandilainen.

Etenkin sydämessäni.

Harald sonnustautui kosteaan vaatekappaleeseensa ja katsoi lopultakin minuun. Hänen huomionsa paino oli yhtä raskas kuin aina. ”Nyt kun olemme viimein kahden, viitsisitkö kertoa minulle, miksi?”

Miksi.

Kysymys ei kaivannut selvennystä, ja huokasin raskaasti ennen kuin vastasin: ”Onko sillä väliä?”

Harald leikitteli partaansa sidotulla kultarenkaalla ja pudisti sitten päätään. ”Onko sillä väliä? Totta kai sillä on väliä, miksi valitsit tuhota elämänmittaiset suunnitelmat. Kaikki, mitä minä olen tehnyt, olen tehnyt äitisi pyynnöstä, *sinun* pyynnöstäsi, ja silti syljet päin kasvojani. Nämä

olivat sinun suunnitelmiasi, Björn, eivät minun, mutta kohtelet minua kuin vihollista.”

”Et sinä ole viholliseni, isä. Mutta asiat muuttuvat.”

”Niinpä niin. *Asiat*.” Harald väänsi kasvonsa irveeseen. ”Senkö kaltaiset asiat, että kilpineito paljastuikin verrattomaksi kaunottareksi? Eikö vain olekin niin paljon helpompaa tappaa ruma nainen? Jos Freian kasvot olisivat muistuttaneet hevosen takamusta, olisit tuskin epäroinyt toteuttaa äitisi pyyntöä, mutta tässä sitä nyt ollaan. Snorri on elossa. Freia on elossa. Nordland on edelleen uhattuna, sillä kohtalomme eivät ole muuttuneet. Ja kaikki vain kauniiden kasvojen tähden.”

”Hänen ulkonäkönsä ei vaikuta tähän mitenkään.” Se oli valhe, sillä muistin yhä, kuinka olin ensimmäisen kerran katsonut Freiaa. Auringonpaiste oli valaissut suuttumusta hänen kasvoillaan, kun hän oli pelastanut kalan toisensa jälkeen Vragin vihanpurkauksen jäljiltä, ja jokainen osa hänestä oli kirkunut uhmaa. Toki hän oli kaunis, mutta hänen kiihkeytensä se oli ajanut minut vuonon poikki puhumaan hänelle. Kotikutoiseen mekkoon pukeutuneena ja vailla muita aseita kuin sanansa hän oli ollut hurjempi kuin yksikään taistelussa kohtaamani soturi. ”Tuntui väärältä tappaa hänet”, minä mutisin löytämättä sanoja, jotka eivät kirvoittaisi Haraldilta pilkkaa. ”Miksi hänen tulisi kuolla Snorrin rikosten tähden?”

”Koska äitisi mukaan se oli ainoa keino pelastaa tuhansittain ihmishenkiä”, Harald vastasi. ”Saga tiesi, että Freialla oli valta kylvää tuhoa sekä Nordlandiin että Skalandiin, vaikka ei ymmärtänytäkään, mikä hänestä teki niin vaarallisen. Snorri on tarinan roisto, mutta kilpineito on hänen aseensa, jonka tappaminen riistäisi häneltä kyvyn tuottaa mitään todellista harmia. Saga uskoi tehtävän sinulle, kohtalottomalle, jolla oli kyky muuttaa Kaikkien isän hänelle näyttämää tulevaisuutta. Mutta kun tilaisuutesi koitti, tuotit pettymyksen. Koska se *tuntui väärältä*.” Harald mutristi inhoavasti huuliaan. ”Tai kenties siksi, että ajattelit aivojesi sijaan kalullasi.”

”Äitini oli yhtä mieltä siitä, että suunnitelmaa oli muutettava”, minä vastustin. ”Kun keskustelimme Fjalltindrissä, hänenkin mielestään Freia

saattaisi valita toisen polun, jos vapauttaisimme hänet Snorrin ikeestä. Äitini ei ole niin verenhimoinen, että toivoisi viattoman naisen kuolemaa silloin, kun on olemassa toinenkin ratkaisu.”

Harald huokasi. ”Saga ei ollut yhtä mieltä kanssasi, Björn. Hän ymmärsi, että olit rakastunut Freiaan etkä suostuisi vahingoittamaan häntä. Hän pyysi minua hoitamaan asian puolestasi, mutta kyse oli äidin pyynnöstä, ei näkijän suunnitelmasta. Minä olen kuolevainen mies vailla valtaa muuttaa nornien säätämää tulevaisuutta, joten olin tuomittu epäonnistumaan.”

Hän mulkaisi minua syrjäkarein ja antoi siten ymmärtää tietävänsä, mikä osani oli hänen yrityksensä tekemisessä tyhjäksi. Kutsumatta mieleeni kohosi kuva peuransarvisesta Freiasta ylävartalo paljaana ja selkä kaarella, kun olin maistanut häntä ensimmäistä kertaa. Silmiäni räpytellessäni karkotin kuvan, sillä hän oli yhä samassa vaarassa, jolta olin tuolloin häntä suojellut. ”Vieläkö äitini tahtoo Freian kuolevan? Uskooko hän yhä, että se on ainoa keino muuttaa tulevaa?” En suurin surminkaan halunnut viedä Freiaa syvemmälle Nordlandiin, mikäli äitini pyrki tosisaan tappamaan hänet.

Tuhannetta kertaa elämäni aikana huusin mielessäni: *Miksen voi vain tappaa Snorria ja sillä selvä?*

En puhunut ääneen, sillä äitini oli jo pitkään vastustanut jyrkästi Snorrin tappamista ja kieltäytynyt kuuntelemasta minkäänlaisia väitteitä.

”En tiedä, mitä Saga tätä nykyä ajattelee asiasta, vai onko Kaikkien isä suonut hänelle lisää näkyjä tulevasta.” Harald lepuutti kyynärpäitään polvillaan. ”En ole nähnyt Sagaa aikoihin, sillä Fjalltindristä lähdettyämme hän vetäytyi takaisin mökkiinsä. Hän oli lopen uupunut niin monen ihmisen seurasta.”

Se ei ollut yllätys, sillä äitini oli aina tahtonut eristäytyä. Hän ei kestänyt ennalta näkemiensä, usein murheellisten kohtaloiden taakkaa. Kun olin nähnyt hänet ensi kertaa Fjalltindrissä, olin ollut menettäen tasapainoni järkytyksestä. Silti olin myöhemmin hiippaillut hakemaan häneltä opastusta.

Katsoin puiden ohi ja näin kauempana rannalle kiiruhtavia miehiä. He pitelivät Nordlandin siniraidallisiksi maalattuja kilpiä, joissa oli niin ikään heidän jaarlinsa symboli. He olivat Haraldin laivaston satureita, jotka olivat ehättäneet rannalle ennen meitä. Se tarkoitti, että tämä lyhyt hetki ottaa selvää isäni suunnitelmista muiden kuulematta oli umpeutumassa.

”Mitä aiot tehdä Freian suhteen?” Yksinkertainen kysymys, joka vaati vastausta. Harald oli pitkään koettanut tappaa Freian, kunnes sitten oli nähnyt tämän käyttävän Hellan taikuutta. Kun Harald oli ymmärtänyt, mihin Freia kykeni, hänen kasvoilleen oli levinnyt kiistämättömän riemastunut ilme. Hän arvatenkin toivoi Freian liittyvän hänen kohtalottomien joukkioonsa, jota hän käytti puolustamaan Nordlandin rantoja. Hän ei jättäisi käyttämättä Freian veroista asetta muuten kuin siinä tapauksessa, ettei muita vaihtoehtoja olisi.

Tai jos äitini oli käskenyt häntä tekemään niin, mikä oli hyvinkin mahdollista.

”Hän on vaarallinen.” Haraldin katse siirtyi lähestyvistä satureista Freiaan, joka seisoj vesirajassa Toran valvovien silmien alla. ”Hän ei kykene ainoastaan tappamaan, vaan hänellä on myös voima lähettää sieluja jumalallisen äitinsä luo Helheimiin. Kuolemalle nauravat soturit pakenevat Freiaa, jolla on valta evätä heiltä Valhalla. Mutta en minä häntä sen takia pelkää.” Hän oli pitkän aikaa hiljaa ennen kuin lisäsi: ”Pelkään hänen raivoaan.”

Freia kääntyi aivan kuin olisi kuullut keskustelumme, ja jopa metsikön läpi ja rannan toiselta puolelta hänen katseessaan erottui selvästi verenkarvainen hehku. Lähes valkeat hiukset riippuivat vapaina vyötäisillä, takkuisina ja kiillottomina merivedestä ja tuulesta. Jos hänellä olisi ollut jalkojen sijasta kalan pyrstö, hän olisi ollut kuin ilmetty havfrue, joiden kerrotaan houkuttelevan varomattomia merenkävijöitä kuolemaansa. Todellisuudessa Freia oli aseettomanakin paljon vaarallisempi.

”Osittain hänen raivonsa takia yritin paeta hänen kanssaan. En tajunnut sen olevan Hellan vaikutusta, mutta näin Freian muuttuvan, kun

Snorri käytti häntä tullakseen kuninkaaksi. Näin hänen muuttuvan äitini pelkäämäksi hirviöksi, ja halusin suojella häntä siltä. Minä... ”

”Halusit muuttaa hänen kohtaloaan?”

Nyökkäsin hitaasti. ”Se tuntuu typerältä nyt kun otetaan huomioon, että Hella saa Freian tuntemaan raivoa, ei Snorri. Pakeneminen ei olisi muuttanut mitään.”

Harald purskahti nauruun, ja minä irvistin hänelle.

”Voi, ollapa taas nuori ja hölmö”, hän henkäisi lopulta silmiään pyyhkien. ”Muista saagasi, Björn, tai istutan sinut Steinunnin seuraan ja määrään hänet opettamaan sinua kuin pientä lasta. Hella on kuoleman jumalatar ja Helheimin emäntä, mutta ei mikään tuhoa kylvävä roisto. Hän on... *ahnas*, paremman sanan puutteessa. Hän *haluaa*. Se taas saa minut pohtimaan, mitä Freia haluaa. Mikä häneltä evätty saa raivon roihuamaan hänen sydämessään niin kuumana, että se sytyttää hänen silmänsä liekkeihin. Älä syytä Hellaa, sillä näkemäsi viha on yksin Freian.”

Keksin lukemattomia syitä siihen, miksi Freia olisi voinut olla vihainen – tiesin varmasti olevani itse yksi niistä – ja silti vaistoni sanoi, etten voinut edes aavistaa, miksi hänen raivonsa oli niin kiivasta.

”Ota selvää, mitä Freia haluaa”, Harald kehotti. ”Se on avain siihen, että häntä voi hillitä ja samalla muuttaa tuota synkkää kohtaloa, jonka äitisi ennusti.”

Rypistin kulmiani hänen sanavalinnalleen. *Hillitä*. Se kuulosti liian paljon *muuttamiselta*, enkä halunnut muuttaa Freiassa mitään. Sanoin kuitenkin vain: ”Hän haluaa totuuden.”

”Vie hänet sitten Sagan luo, jotta hän saa tietää kaiken.” Isäni tarttui olkapäähäni. ”Annan sinulle anteeksi, Björn. Annan anteeksi koska ymmärrän, että toimit rakkaudesta Freiaan, et pahansuopuudesta minua tai Nordlandia kohtaan. Jumalat tietävät minun tehneen kyseenalaisia valintoja äitisi vuoksi, joten en voi tuomita sinua kovin ankarasti. Naiset käyttävät kauneuttaan kuin asetta, eikä kukaan ole Sagaa kauniimpi.”

Loin silmäni taivaalle. ”Säästä minut lemmenkipeiltä värssyiltä äidistäni. Joistain asioista on parempi olla tietämättä.”

Harald nauroi, mutta sitten hänen katseensa terävöityi. ”Muistatko näyn, jonka äitisi sai Freiasta sen jälkeen, kun tulitte Nordlandiin?”

Aivan kuin voisin koskaan unohtaa. Äitini oli pudonnut polvilleen edessäni, silmät päässä pyörien. Äänellä, joka ei ollut hänen, hän oli kuiskannut kilpineidon yhdistävän Skalandin, mutta tuhannet tulisivat kuolemaan sen myötä. Kilpineito kulkisi ympäri maata kuin rutto, asettaisi ystävän toistaan vastaan, veljen veljeä vastaan, ja kaikki pelkäisivät häntä. ”Tiedät, että muistan.”

Harald nyökkäsi hitaasti. ”Enää aikoihin elämäsi tarkoitus ei ole ollut ainoastaan evätä Snorrilta äitisi ennustamaa kohtaloa, vaan myös estää verilöyly, joka maattamme uhkasi, jos Snorrilla olisi kilpineito aseenaan. Uskoit, että Freian vieminen pois olisi estänyt tuon synkän tulevaisuuden, mutta minusta on selvää, ettei hän voi paeta Sagan ennustamaa kohtaloa. Hänen on taisteltava sitä vastaan. Sinun on kysyttävä itseltäsi, oletko valmis taistelemaan hänen rinnallaan.”

Siitä ei ollut kysymystäkään. Minä seisoin Freian rinnalla aina Valhallan porteille saakka.

En sanonut mitään, mutta Harald nyökäytti päätään hyväksyvästi. ”Polkusi on sama kuin aina, Björn; sinun tulee estää Snorria ottamasta Skalandia haltuunsa. Evätä häneltä valta tuhota. Miten se parhaiten tehdään, sitä en tiedä. Voimme vain toivoa, että äidilläsi on vastauksia.”

”Mitä aiot tehdä, jos äitini väittää Freian kuoleman olevan ainoa vaihtoehto?” kysyin, sillä hän ei ollut vastannut kysymykseeni ensimmäisellä kerralla.

Tuuli ulvoi aavemaisena metsässä ja täytti minut ennakkoaavistuksella, kun Haraldin vaaleanharmaat silmät etsivät katsettani. Sitten hän lausui: ”Rukoilkaamme molemmat, ettei niin tule käymään.”

Skade oli pysäyttänyt lähestyvät soturit ja johdatti heitä nyt meidän suuntaamme. Harald oli kasvattanut meidät veljenä ja sisarena, mutta Skade ja minä olimme aina olleet toistemme kurkuissa kiinni. Äitinsä hylkäämä Skade oli kasvanut katkeraksi kaikkia naisia kohtaan – erityisesti heitä, joita hän piti heikkoina. Hän oli rääkännyt palvelijoita

KILPINEITO FREIAN ON TEHTÄVÄ VALINTA, JOKA SINETÖI SEKÄ HÄNEN OMAN KOHTALONSA ETTÄ HÄNEN KANSANSA KOHTALON... MUTTA MILLÄ PERUSTEELLA? ONKO MIKÄÄN HÄNELLE KERROTTU TOTTA?

Saadakseen vastauksia Freian on luotettava niihinkin, jotka ovat tuottaneet hänelle karvaita pettymyksiä – muun muassa Björniin, joka on pettänyt hänen sydämensä pahimmalla mahdollisella tavalla. Björnin ja Nordlandin kuninkaan Haraldin avulla hän pääsee tapaamaan näkijää, joka voi puhua ainoastaan totta. Ennustukseen voi luottaa, ja sen perusteella voi tehdä päätöksiä.

Kun kaikki kääntyy pääläelleen ja tutut kasvot muuttuvat täysin toisiksi, joutuu Freia päättämään, kuka todella ansaitsee Valhallan ja kuka ikuisuuden Helheimissa.

Luuhun kaiverrettu on Kohtalottomien saagan kuuma ja vaarallinen päätösosa.

DOCENDO
www.docendo.fi

KL 84.2

Kansi: Ella Laytham

Kannen kuvitus: Eleonor Piteira

ISBN 978-952-850-261-6

9 789528 502616

MIX
Paperi | Tukee
vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394